

Jak jsem potkal Emila Zátopka

Už jako kluk jsem od maminky slýchal o legendě jménem Emil Zátopek. Někdy kolem roku 1950 běžel i na stadionu v Zábřehu na Moravě. Podle vyprávění, když běžel kolem diváků, mlčeli, protože se jim jaksi nezdál jeho běžecký styl („je to vůbec on?“), ale na opačné straně dráhy, když byla zřetelná jen jeho typická silueta, nadšeně tleskali a provolávali jeho jméno. Samozřejmě všechno vyhrál! V pozdějších letech už o něm zase nebylo téměř slyšet – už nezávodil a jeho funkce v armádě nebyla atraktivní. Ani ve snu mě tenkrát nenapadlo, že bych se s ním mohl někdy potkat (vlastně je jeho příběh ideální ilustrací rčení „všecka sláva polní tráva“).

Až na podzim 1965, když jsem „sloužil vlasti“ ve slovenské Žilině, najednou přišla zpráva „honem zlepšete svoje ranní rozcvičky, na jejich kontrolu přijede plukovník Zátopek“! Po horečnatém „oprašování“ rozcviček přijel – ale místo přísné kontroly besedoval s vojáky v posádkovém kinu, kde jsem promítal i několik jím přivezených filmů. Po besedě a promítání ještě s několika důstojníky strávil několik chvil; byl jsem „u toho“, neboť jsem musel filmy přetočit nazpátek a zabalit. Přitom mi podepsal knížku o olympijském Tokiu – byl tam i s manželkou Danou jako čestný host.

Od té doby vzpomínám na vzácného, přátelského člověka, který se vyklubal z obávaného „lampasáka“. A u jeho hrobu na valašském Slavíně se vždycky při návštěvě rožnovského skanzenu na chvíli zastavím....

